

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agencia Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Str. Apolodor nr.17
Sector 5 , .X.,
CP 050741
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336.85.48
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr.161/27.05.2015
privind soluționarea contestației formulate
de S.C. .X. S.R.L.,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr.A_SLP 869/30.04.2015

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin adresa nr..X. AIF/27.04.2015, înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr. A_SLP 869/30.04.2015, asupra contestației formulate de S.C. .X. S.R.L., înregistrată la ORC sub nr..X./1998, CUI .X., cu sediul social în .X., .X.

Contestația a fost formulată împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr.F-MC .X./27.03.2015 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015 de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, respectiv pentru suma totală de .X. lei, reprezentând:*

- .X. lei impozit pe profit;
- .X. lei accesorii aferente impozit pe profit;
- .X. lei TVA;
- .X. lei accesorii aferente TVA;

Față de data emiterii deciziei de impunere contestate, respectiv 27.03.2015, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată sub nr..X./09.04.2015 la Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, conform ștampilei registraturii acesteia, aplicată pe contestația aflată în original la dosar.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de S.C. .X. S.R.L.

I. S.C. .X. S.R.L. contestă *Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr.F-MC .X./27.03.2015*, emisă în baza *Raportului de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015*, solicitând, în principal, reverificarea perioadelor aferente relațiilor sale comerciale cu SC .X. SRL, SC.X. SRL și .X. GMBH, iar în subsidiar, anularea actelor administrativ fiscale contestate și exonerarea sa de la plata sumelor stabilite suplimentar de plată cu titlu de impozit pe profit și TVA, precum și accesoriile aferente acestora, pentru următoarele motive:

1. Referitor la solicitarea de reverificare, raportat la art.105¹ alin.(3) din Codul de procedură fiscală, contestatara arată că organele de inspecție fiscală nu au ținut cont de cele precizate în punctul de vedere formulat. Nu au fost avute în vedere nici dovezile furnizate de societate cu privire la livrările intracomunitare efectuate către .X. GMBH, respectiv declarația Vies prin care aceasta confirmă primirea bunurilor de la contestatară și extrasele bancare privind plata prețului aferent acestora, precum și documentele de transport (CMR) semnate și ștampilate de cele trei părți (furnizor, transportator și destinatar).

Societatea susține că organele de inspecție fiscală nu au luat în considerare cele declarate de clienții interni ai SC .X. SRL, care certifică faptul că bunurile furnizate contestatarii de SC .X. SRL și SC .X. SRL au fost livrate ulterior către alți comercianți.

2. În ceea ce privește motivele de nelegalitate ale actelor administrativ fiscale contestate, societatea precizează faptul că inspecția fiscală a vizat perioada 01.01.2008 – 31.12.2013, fiind concentrată pe relațiile comerciale dintre SC .X. SRL și furnizorii săi Liceul teoretic “.X.”, SC .X. SRL și SC .X. SRL, respectiv pe relațiile comerciale dintre SC .X. SRL și clienții săi externi .X. și .X..

Contestatară arată că relațiile sale comerciale cu Liceul teoretic “.X.”, respectiv .X., *“nu au relevanță pentru soluționarea cauzei”*, sumele reținute suplimentar din aceste relații (X lei reprezentând impozit pe profit și accesoriile aferente în sumă de X lei) fiind contestate doar prin raportare la anul 2008 și doar din perspectiva intervenirii *“prescripției obligațiilor fiscale aferente anului 2008”*, având în vedere faptul că data începerii inspecției fiscale a fost 02.06.2014.

Referitor la achizițiile sale de marfă de la SC .X. SRL și SC .X. SRL, contestatară menționează că acestea au avut loc în baza unor contracte și

comenzi, facturile emise de cei doi furnizori fiind achitate prin transfer bancar. Astfel, SC .X. SRL arată că a pus la dispoziția organelor de inspecție fiscală toate documentele solicitate de acestea pe timpul desfășurării controlului (incluzând contracte, comenzi, facturi, extrase de cont și documente de transport). Bunurile achiziționate de la cei doi furnizori au fost livrate ulterior de contestatară către .X. din Austria și clienți interni (.X., .X.).

Transportul mărfurilor către clientul .X. s-a efectuat prin intermediul transportatorului SC .X. SRL, marfa fiind recepționată de destinatar, care a semnat pentru primirea produselor, așa cum rezultă din facturile și documentele de transport prezentate, ulterior .X. declarând în sistemul VIES toate achizițiile.

Contestatară susține că respectivul “*comportament fiscal inadecvat*”, reproșat de organele de inspecție fiscală celor doi furnizori ai săi, nu este o împrejurare susceptibilă să producă consecințe pentru contribuabilii care s-au bazat cu bună-credință pe informațiile furnizate de ANAF cu privire la lista contribuabililor inactivi. SC .X. SRL nu avea posibilitatea de a lua act de comportamentul fiscal inadecvat al celor doi furnizori, câtă vreme verificările făcute de aceasta au relevat faptul că furnizorii figurau cu un cod valid de TVA la momentul tranzacționării și chiar ulterior acesteia.

În sprijinul afirmațiilor sale contestatară invocă și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, referitoare la necesitatea respectării principiului bunei credințe a contribuabilului, precum și o hotărâre a Curții de Apel .X., potrivit căreia este suficientă existența unei facturi pentru a se accepta deducerea TVA. Totodată, referitor la lipsa înscrierii pe CMR-urile prezentate la control a datei primirii mărfii la locul de destinație, conform cu prevederile Decretului nr.451/1972, societatea invocă o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care instanța supremă a statuat asupra efectelor produse de unele omisiuni formale ale scrisorilor de transport.

3. SC .X. SRL susține că inspecția fiscală nu a respectat durata maximă prevăzută de lege, condiții în care contestatară nu i se pot calcula și impune la plată sume cu depășirea termenului de 6 luni prevăzut de art.104 alin.(2) din Codul de procedură fiscală. Astfel, societatea arată că inspecția fiscală s-a derulat în perioada 02.06.2014 – 27.03.2015 (aproape 10 luni), neexistând o perioadă de suspendare.

Contestatară arată că majorările și penalitățile de întârziere au natura juridică a unor despăgubiri aferente neîndeplinirii obligațiilor fiscale la scadență, acestea putând fi acordate numai în situația îndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale, respectiv ca fapta ilicită să fie săvârșită cu vinovăție, așa cum se prevede la art.1357 alin.(1) din Codul civil.

În condițiile menționate, societatea solicită cenzurarea penalităților și majorărilor de întârziere calculate peste termenul legal de 6 luni, deoarece acestea sunt consecința directă a culpei organelor de inspecție fiscală.

II. Urmare inspecției fiscale efectuate de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr.F-MC .X./27.03.2015, constatându-se următoarele:

Perioada verificată 01.01.2008 – 31.12.2013.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele abateri de la prevederile legale:

1. În perioada ianuarie – aprilie 2008, Liceul teoretic “.X.” a emis către societatea verificată un număr de X facturi reprezentând chiria pentru utilizarea temporară și utilitățile aferente sălii de sport a liceului. Cheltuielile generate de aceste activități au fost declarate de către societate ca fiind deductibile la stabilirea bazei de calcul a impozitului pe profit pentru anul 2008.

În drept, pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile. Consecința fiscală a celor de mai sus a fost diminuarea de către contribuabil a masei impozabile pentru calculul impozitului pe profit cu suma de X lei, respectiv o diminuare a impozitului pe profit cu suma de X lei.

2. În perioada iunie 2012 – martie 2013, societatea verificată a înregistrat achiziții de mărfuri în baza unor facturi emise de SC .X. SRL și SC .X. SRL, în valoare totală de .X. lei, respectiv de .X. lei, societăți furnizoare cu un comportament fiscal inadecvat, care în urma controalelor încrucișate efectuate și a consultării bazei de date a ANAF, nu s-au confirmat ca și livrări efectuate.

Astfel, referitor la SC .X. SRL, s-a constatat că în anul 2012 aceasta a declarat livrări către SC .X. SRL în valoare de doar .X. lei, efectuate în baza unor achiziții de la societăți care nu au declarat livrări către aceasta, iar în anul 2013 nu a declarat niciun fel de livrări și achiziții de marfă.

În urma unor controale efectuate de Garda Financiară Secția .X., s-a constatat faptul că SC .X. SRL nu funcționează la sediul social declarat și niciun reprezentant al acesteia nu a putut fi contactat.

În ceea ce privește pe SC .X. SRL, din baza de date a ANAF a rezultat faptul că operatori intracomunitari au declarat livrări către aceasta, în condițiile în care SC .X. SRL nu este înregistrată în registrul operatorilor intracomunitari.

De asemenea, urmare unor controale efectuate de Garda Financiară Secția .X. la sediul social declarat al SC .X. SRL nu a putut fi contactat niciun reprezentant al acesteia, întocmindu-se în acest sens sesizare penală în conformitate cu prevederile art.4 și art.9 alin.(1) lit.b) și lit.f) din Legea nr.241/2005

pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, înaintată către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial .X..

Având în vedere aspectele menționate, organele de inspecție fiscală consideră tranzacțiile efectuate de SC .X. SRL cu cei doi furnizori ca fiind artificiale și reîncadrează operațiunile în conformitate cu prevederile art.11 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

3. În perioada ianuarie 2008 – decembrie 2013, societatea verificată a emis facturi de prestări servicii fără TVA către .X. Limited, pentru care au fost aplicate prevederile art.143 alin.(1) lit.c) din Codul fiscal, facturi care nu aveau înscrisă mențiunea obligatorie *“neimpozabil în România conform art.133 alin.(2) din Codul fiscal”*. Din analiza facturilor prezentate s-a concluzionat că acestea nu fac dovada și nu atestă care anume au fost serviciile prestate, neexistând mențiuni referitoare la un contract încheiat între părți.

În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, organele de inspecție fiscală au solicitat contribuabilului documentele în baza cărora justifică realitatea prestării intracomunitare de servicii și implicit scutirea de TVA, documente pe care acesta nu le-a prezentat la control, motivând că nu le deține.

4. În perioada iunie 2012 – martie 2013, SC .X. SRL a emis un număr de X facturi, reprezentând livrări de bunuri către .X. GMBH din Austria, în baza unui contract ce nu conținea clauze referitoare la transport. Pe documentele de transport (CMR) prezentate, unde este menționată SC .X. SRL ca transportator, nu este înscrisă data primirii mărfii la locul de destinație. Totodată, CMR-urile au menționat adresa sediului social (clădire de birouri) al .X. GMBH și nu locul real de desărcare a mărfii.

În urma verificărilor efectuate de Garda Financiară Secția .X. la SC .X. SRL, s-a constatat că aceasta se afla în procedura insolvenței, nu a desfășurat activitate în perioada iunie 2012 – martie 2013, iar autovehiculul înscris în CMR-uri nu aparținea societății transportatoare.

Totodată, referitor la tranzacțiile comerciale dintre SC .X. SRL cu SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. GMBH din Austria, Garda Financiară Secția Municipiului .X., prin adresa nr.X din data de 30.10.2013, a transmis actele de control întocmite la SC .X. SRL la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

Urmare inspecției fiscale, pentru perioada 01.01.2008 – 31.12.2013, organele de inspecție fiscală au stabilit impozit pe profit suplimentar în sumă de .X. lei și TVA suplimentară în sumă de .X. lei, pentru care s-au calculat accesorii aferente în sumă totală de .X. lei, respectiv de .X. lei.

Pentru faptele constatate pe parcursul inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a

Marilor Contribuabili, în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au întocmit și transmis Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Sesizarea penală nr.X AIF/20.04.2015, împreună cu Procesul verbal nr.X/23.03.2015, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1. Aspecte procedurale

SC .X. SRL susține că inspecția fiscală nu a respectat durata maximă prevăzută de lege, condiții în care contestatarea nu i se pot calcula și impune la plată sume cu depășirea termenului de 6 luni prevăzut de art.104 alin.(2) din Codul de procedură fiscală. Astfel, societatea arată că inspecția fiscală s-a derulat în perioada 02.06.2014 – 27.03.2015 (aproape 10 luni), neexistând o perioadă de suspendare.

În condițiile menționate, societatea solicită cenzurarea penalităților și majorărilor de întârziere calculate peste termenul legal de 6 luni, deoarece acestea sunt consecința directă a culpei organelor de inspecție fiscală.

Față de susținerile contestatarei, organul de soluționare a contestației reține, pe de o parte, că depășirea termenului de 6 luni a fost cauzată de faptul că pentru stabilirea stării de fapt fiscale, în absența unor documente ce trebuiau prezentate de societate, au fost necesare efectuarea unor controale încrucișate și solicitarea de informații, iar pe de altă parte, termenul de 6 luni prevăzut pentru efectuarea inspecției fiscale generale este un termen de recomandare și nu unul sancționator, de decădere.

De asemenea, indiferent de data stabilirii obligațiilor fiscale suplimentare de plată, dacă aceste obligații datorate bugetului de stat sunt stabilite înăuntrul termenului de prescripție prevăzut de Codul de procedură fiscală, ca urmare a încadrării unor cheltuieli ca nedeductibile fiscal sau a reîncadrării unor tranzacții, contribuabilul datorează accesorii potrivit art.119 alin.(1), art.120 alin.(1) și alin.(2) și art.120¹ alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În concluzie, argumentele societății referitoare la faptul că inspecția fiscală nu a respectat durata maximă prevăzută de lege, nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei.

2. Referitor la suma totală de .X. lei, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar, în sumă de .X. lei și accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei, respectiv taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar, în sumă de .X. lei și accesorii aferente TVA în sumă de .X. lei, contestate, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care constatările din Raportul de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015, care au stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-MC .X./27.03.2015 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, contestată, fac obiectul Sesizării penale nr. .X. AIF/20.04.2015 transmise Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În fapt, ca urmare a inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili au stabilit că societatea nu poate justifica realitatea operațiunilor desfășurate, înregistrând în evidențele contabile tranzacții artificiale, fapte care au generat diminuarea obligațiilor datorate bugetului de stat, fiind stabilită suplimentar suma de .X. lei reprezentând impozit pe profit, TVA și accesorii aferente.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

În perioada supusă verificării, SC .X. SRL a înregistrat achiziții de mărfuri în baza unor facturi emise de SC .X. SRL și SC .X. SRL, în valoare totală de .X. lei, respectiv de .X. lei, societăți furnizoare cu un comportament fiscal inadecvat, care în urma controalelor încrucișate efectuate și a consultării bazei de date a ANAF, nu s-au confirmat ca și livrări efectuate.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea verificată a declarat prestări intracomunitare de servicii către .X. Limited și livrări intracomunitare de bunuri către .X. GmbH din Austria, fără ca respectivele operațiuni să fie însoțite de documente care să facă dovada și să ateste realitatea prestării serviciilor și livrarea mărfurilor.

Astfel, pentru perioada 01.01.2008 – 31.12.2013, organele de inspecție fiscală au stabilit impozit pe profit suplimentar în sumă de .X. lei și TVA

suplimentară în sumă de .X. lei, pentru care s-au calculat accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, respectiv de .X. lei.

Pentru faptele constatate pe parcursul inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, au întocmit și transmis Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Sesizarea penală nr..X. AIF/20.04.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./23.03.2015, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Sesizarea penală transmisă Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție de către Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili vizează un prejudiciu adus bugetului de stat în sumă de .X. lei reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar și TVA, valoare ce se regăsește integral în Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015, contestată.

În drept, potrivit prevederilor art.214 alin.(1) lit.a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se stipulează:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr.F-MC .X./27.03.2015, contestate și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta interdependență constă în faptul că în urma verificărilor în speță se ridică problema realității operațiunilor desfășurate, având drept consecință diminuarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat.

Organele de inspecție fiscală au constatat că nu se probează realitatea tranzacțiilor înregistrate de societate, în fapt majorându-se nejustificat cheltuielile deductibile și TVA deductibilă, cu consecința diminuării impozitului pe profit și TVA de plată.

Urmare inspecției fiscale efectuate, principalele deficiențe constatate la modul de determinare al impozitului pe profit și TVA sunt legate de înregistrarea în evidența contabilă a unor facturi provenite de la SC .X. SRL și SC .X. SRL, societăți furnizoare cu un comportament fiscal inadecvat, care în urma controalelor încrucișate efectuate și a consultării bazei de date a ANAF, nu s-au confirmat ca și livrări efectuate.

Astfel, acestea societăți nu funcționează la sediile sociale declarate și niciun reprezentant al acestora nu a putut fi contactat, nu declară, total sau parțial, livrări către SC .X. SRL, având la rândul lor declarate societăți furnizoare care nu confirmă respectivele livrări.

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea verificată a declarat prestări intracomunitare de servicii către .X. Limited și livrări intracomunitare de bunuri către .X. GmbH din Austria, fără ca respectivele operațiuni să fie însoțite de documente care să facă dovada și să ateste realitatea prestării serviciilor și livrarea mărfurilor.

Mai mult, tranzacțiile comerciale ale SC .X. SRL cu SC .X. SRL și SC .X. SRL, respectiv .X. GMBH din Austria, fac obiectul unor sesizări transmise organelor de cercetare penală de către Garda Financiară.

Astfel, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, au întocmit și transmis către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Sesizarea penală nr..X. AIF/20.04.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./23.03.2015, în vederea verificării realității tranzacțiilor declarate de societate, reținând un prejudiciu adus în dauna bugetului de stat în sumă de .X. lei reprezentând impozit pe profit și TVA și care face atât obiectul Deciziei de impunere nr.F-MC .X./27.03.2015, cât și al contestației formulate împotriva acesteia de SC .X. SRL.

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

În acest sens, organele administrative nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale având în vedere faptul că organele de inspecție fiscală au considerat că operațiunile efectuate au implicații fiscale pentru care se ridică problema realității operațiunilor declarate, respectiv

ascunderea sursei impozabile, cu consecința diminuării impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat.

Totodată, practica judiciară a calificat operațiunile fictive ca fiind operațiuni care: *“constau în disimularea realității prin crearea aparenței existenței unei operațiuni care în fapt nu există. În acest sens, operațiunea fictivă poate să constea, printre altele, și în cheltuieli care nu au existat în realitate sau care sunt mai mari decât cele reale ori cheltuieli pentru care nu există documente justificative, dar care sunt înregistrate în documente legale. Înalta Curte a precizat că înregistrarea operațiunilor fictive se poate realiza, fie prin întocmirea de documente justificative privind o operațiune fictivă, urmată de înscrierea în documente legale a documentului justificativ întocmit, care cuprinde o operațiune fictivă, fie prin înscrierea în documente legale a unei operațiuni fictive pentru care nu există un document justificativ”*, astfel cum se precizează în considerentele Deciziei nr.272 din 28 ianuarie 2013, pronunțată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție, descriere care se circumscrie speței.

Se reține că orice artificiu care are drept scop esențial doar obținerea unui avantaj fiscal, operațiunea neavând conținut economic, va fi ignorat și situația anterioară artificiei respectiv va fi restabilită (CEJ - Cauza 255/2002 Halifax & alții).

Afirmațiile societății, privind existența documentelor justificative pentru operațiunile desfășurate, nu sunt de natură să conducă la pronunțarea unei soluții favorabile contribuabilului, întrucât numai organele de cercetare și urmărire penală, în cadrul competențelor de care dispun, pot stabili dacă operațiunile comerciale au fost derulate conform documentelor prezentate de societate, respectiv dacă documentele justificative evidențiate în contabilitatea contestatareii reflectă realitatea operațiunilor.

Prin Decizia nr.72/28.05.1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile art.22, alin.(1) din Codul de Procedură Penală, devenit art.28 alin.(1) din Legea 135/2010 privind Codul de Procedura Penală, potrivit cărora *„hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o”*.

Totodată, se reține că prin Decizia nr.95/2011, Curtea Constituțională apreciază că *„în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”*.

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili a înaintat Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Sesizarea penală nr..X. AIF/20.04.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./23.03.2015 ce cuprinde constatările efectuate la SC .X. SRL, unde se consemnează obligații suplimentare de plată la bugetul de stat în sumă de .X. lei, reprezentând impozit pe profit și TVA, sumă ce face obiect atât al Deciziei de impunere nr.F-MC .X./27.03.2015, cât și al contestației societății împotriva acesteia.

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii.

A proceda altfel, per a contrario, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni.

Având în vedere cele de mai sus, până la definitivarea laturii penale, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214 alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora: *“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu”*.

De asemenea, pct.10.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, statuează că :

“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213, alin.(1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și irevocabilă a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate [...]”.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că până soluționarea cauzei penale, se va suspenda soluționarea contestației pentru suma de .X. lei reprezentând impozit pe profit și TVA, precum și pentru suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente acestora, conform principiului de drept „*accessorium sequitur principalem*”, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214 alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

3. Referitor la suma totală de .X. lei reprezentând impozit pe profit în sumă de X lei și accesorii aferente în sumă de X lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor este investită să se pronunțe dacă organele de inspecție fiscală au stabilit în mod legal obligații fiscale de natura impozitului pe profit aferente perioadei ianuarie – aprilie 2008, în condițiile în care pentru obligațiile fiscale datorate, termenul de prescripție a dreptului organelor fiscale de a stabili obligații fiscale începe să curgă de la data de 01 ianuarie a anului următor celui în care s-a depus declarația fiscală anuală.

În fapt, începând cu data de 02.06.2014, dată înscrisă în registrul de control al societății la poziția nr.24, SC .X. SRL a fost supusă unei inspecții fiscale generale care a avut ca obiect verificarea modului de constituire, declarare și plată a impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat. Inspecția fiscală s-a finalizat prin încheierea Raportului de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015 și emiterea Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plata stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr.F-MC-.X./27.03.2015.

Prin contestația formulată, societatea susține că sumele reținute suplimentar din relația cu Liceul teoretic “.X.” (X lei reprezentând impozit pe profit și accesoriile aferente în sumă de X lei) sunt contestate doar prin raportare la anul 2008 și doar din perspectiva intervenirii “*prescripției obligațiilor fiscale aferente anului 2008*”, având în vedere faptul că data începerii inspecției fiscale a fost 02.06.2014.

Mai mult, contestatoarea susține că inspecția fiscală a fost efectuată cu încălcarea dispozițiilor art.91 alin.(1) și alin.(2) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, potrivit prevederilor art.23 alin.(1), alin.(2) și art.91 alin.(1) și alin.(2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

"Art. 23 - (1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin.(1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată."

"Art. 91 - (1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin.(1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art.23, dacă legea nu dispune altfel."

Se reține că, prevederile legale care reglementează prescripția extinctivă sunt imperative, acestea limitând perioada de timp în care se poate valorifica un drept.

Cu privire la data de la care începe să curgă termenul de prescripție în cazul diferențelor de impozit pe profit, se constată ca aceasta este în stransă legătură cu momentul în care s-a născut creanța fiscală, respectiv cu momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

În ceea ce privește momentul la care se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată și de la care începe să curgă termenul de prescripție, trebuie stabilit momentul în care se constituie baza de impunere care generează creanță fiscală și obligația fiscală corelativă, precum și momentul în care se naște dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă.

Astfel, în sensul prevederilor art.23 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, nașterea dreptului organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată, este nașterea dreptului la acțiune, respectiv a dreptului organului fiscal la acțiunea de a stabili obligații fiscale.

Dreptul la acțiune al organului fiscal pentru stabilirea obligațiilor fiscale se naște la data la care a expirat termenul legal de depunere a declarației fiscale pentru perioada respectivă.

Or, potrivit art.34 alin.(1) lit.b) și alin.(11) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, în vigoare începând cu data de 01.01.2009:

"ART. 34 - Plata impozitului

(1) Plata impozitului se face astfel:

[...] b) contribuabilii, alții decât cei prevăzuți la lit.a), au obligația de a declara și plăti impozitul pe profit trimestrial, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare trimestrului pentru care se calculează impozitul, dacă în prezentul articol nu se prevede altfel. Începând cu anul 2008, acești contribuabili urmează să aplice sistemul plăților anticipate prevăzut pentru contribuabilii menționați la lit. a).[...]

(11) Contribuabilii prevăzuți la alin.(1) lit.b), care definitivează până la data de 15 februarie închiderea exercițiului financiar anterior, depun declarația anuală de

impozit pe profit și plătesc impozitul pe profit aferent anului fiscal încheiat, până la data de 15 februarie inclusiv a anului următor.[...]”

În același sens sunt și prevederile Anexei nr.2 privind Instrucțiunile pentru completarea formularelor 101 "Declaratie privind impozitul pe profit", 120 "Decont privind accizele" și 130 "Decont privind impozitul la țigăieul și la gazele naturale din producția internă prevăzute în O.M.F.P. nr.35/2005 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor 101 "Declaratie privind impozitul pe profit", 120 "Decont privind accizele" și 130 "Decont privind impozitul la țigăieul și la gazele naturale din producția internă", referitor la declarația privind impozitul pe profit aferent anului 2008.

“ Depunerea declarației.

1. Declarația privind impozitul pe profit se completează și se depune anual de către plătitorii de impozit pe profit, după definitivarea impozitului pe profit, astfel:

a) până la data de 15 februarie, inclusiv, a anului următor celui de raportare, de contribuabilii care, până la această dată au definitivat închiderea exercițiului financiar anterior, de organizațiile nonprofit, precum și de contribuabilii care obțin venituri majoritare din cultura cerealelor și plantelor tehnice, pomicultură și viticultură.

Contribuabilii care au definitivat închiderea exercițiului financiar anterior până la data de 15 februarie inclusiv, a anului următor celui de raportare, depun declarația anuală de impozit pe profit, fără a declara în formularul 100 "Declaratie privind obligațiile de plată la bugetul general consolidat", pentru trimestrul IV al anului de raportare, o sumă egală cu impozitul calculat și evidențiat pentru trimestrul III al aceluiași an fiscal, respectiv pentru luna decembrie a anului de raportare, o sumă egală cu impozitul calculat și evidențiat pentru luna noiembrie a aceluiași an fiscal.

b) până la termenul prevăzut pentru depunerea situațiilor financiare pentru anul expirat, pentru contribuabilii plătitori de impozit pe profit care nu se încadrează la lit.a).

La completarea formularului se au în vedere prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și deciziile Comisiei fiscale centrale.

În cazul în care plătitorul corectează declarația depusă inițial, declarația rectificativă se întocmește pe același model de formular, înscriind "X" în spațiul special prevăzut în acest scop.”

În concluzie, baza impozabilă s-a constituit la sfârșitul perioadei fiscale, iar dreptul de creanță fiscală și obligația corelativă s-au născut la termenul de declarare, respectiv termenul prevăzut pentru depunerea situațiilor financiare.

Astfel, se reține că în cazul impozitului pe profit, termenul de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care legea prevede obligativitatea depunerii formularului 101 "*Declarație privind impozitul pe profit*".

Față de cele mai sus prezentate, rezultă că argumentele contestatarii cu privire la efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale nu sunt întemeiate, impozitul pe profit anual fiind declarat în anul următor celui de realizare, prin Declarația 101 depusă la organul fiscal (termenul de prescripție începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală).

Astfel, pentru impozitul pe profit aferent anului 2008 declarația anuală se depune până la data de 15 februarie 2009, iar prescripția dreptului la acțiune a organului de inspecție fiscală începe să curgă de la data de 01.01.2010.

Mai mult, a interpreta declanșarea cursului prescripției extinctive a dreptului organului fiscal de a efectua verificarea impozitului pe profit, exclusiv în funcție de momentul constituirii bazei de impunere la sfârșitul perioadei fiscale, fără luarea în considerare a termenului de declarare a impozitului pe profit, ar însemna să nu se dea eficiența prevederilor art.34 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În speța, inspecția fiscală a început la data de 02.06.2014 conform înscrierii în Registrul unic de control, iar între data începerii inspecției fiscale și data emiterii deciziei de impunere cursul prescripției se suspendă conform prevederilor art.95 alin.(2) lit.b) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, se reține că organele de inspecție fiscală au emis Decizia de impunere pentru obligațiile fiscale aferente anului 2008 înăuntrul termenului de prescripție de 5 ani, și pe cale de consecință dreptul organelor fiscale de a stabili obligații fiscale nu este prescris.

În concluzie, debitul suplimentar în cuantum de X lei calculat de organele de inspecție fiscală cu titlu de impozit pe profit aferent anului 2008, precum și dobânzile și penalitățile de întârziere în cuantum total de X lei au fost stabilite în conformitate cu prevederile legale aplicabile, acestea nefiind prescrise, fapt pentru care pentru aceste obligații bugetare urmează a fi respinsă contestația în temeiul art. 216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

4. Referitor la suma de X lei reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit stabilit suplimentar, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală se poate pronunța cu privire la acest capăt de cerere în condițiile în care nu există titlu de creanță pentru această sumă.

În fapt, prin contestație societatea precizează că se contestă accesoriile aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei, respectiv suma totală de .X. lei reprezentând impozit pe profit, TVA și accesorii aferente acestora.

Prin Decizia de impunere nr.F-MC .X./27.03.2015 s-au stabilit accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei, respectiv suma totală de .X. lei reprezentând impozit pe profit, TVA și accesorii aferente acestora.

În drept, conform prevederilor art.205 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.(...)”

(3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin.(3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat”,

Conform prevederilor art.206 alin.(2) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”

Potrivit dispozițiilor art.209 alin.(1) lit.c) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care prevăd:

„(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a

măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

[...]

c) Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare, pentru contestațiile formulate de marii contribuabili, precum și cele formulate împotriva actelor enumerate în prezentul articol, emise de organele centrale de inspecție/control, indiferent de cuantum”.

Totodată, conform prevederilor art.110 alin.(3) lit.a) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“(3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

a) decizia de impunere;”

Conform Anexei 2 „INSTRUCȚIUNI DE COMPLETARE formularului "Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" la OPANAF nr.1021/2013 privind aprobarea modelului și conținutului formularului "Decizie de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală”, cu modificările și completările ulterioare:

"Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală pentru stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare de plată, precum și pentru comunicarea modului de soluționare cu inspecție fiscală anticipată a decontului de taxă pe valoarea adăugată cu sume negative cu opțiune de rambursare, în situația în care se stabilesc diferențe față de suma solicitată la rambursare.

Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" se va completa la încheierea unei inspecții fiscale generale sau parțiale, ca urmare a constatării de obligații fiscale suplimentare și/sau accesorii aferente acestora, înscrise în "Raportul de inspecție fiscală", întocmit la încheierea acesteia.”

Față de prevederile legale de mai sus se reține că această sumă reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit excede sumei stabilită suplimentar prin decizia de impunere contestată ce reprezintă titlu de creanță și asupra căreia organul de soluționare se poate pronunța.

Pe cale de consecință, pentru suma de X lei contestația se va respinge ca fiind fără obiect, în conformitate cu prevederile pct.11.1 lit.c) din din OPANAF nr.2906/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care prevede:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

c) fiind fără obiect, în situația în care sumele și măsurile contestate nu au fost stabilite prin actul administrativ fiscal atacat sau dacă prin reluarea procedurii administrative, luându-se act de soluția pronunțată de instanța penală, se constată că cererea rămâne lipsită de obiect;”

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art.214 alin.(1) lit.a) și alin.(3), art.216 alin.(1) și alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.10.1 și pct.11.1 lit.a) și lit.c) din OPANAF nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se :

DECIDE

1. Suspendarea soluționării contestației formulate de S.C. .X. S.R.L. împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015* emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, respectiv pentru suma totală de .X. lei, reprezentând:

- .X. lei impozit pe profit;
- .X. lei accesorii aferente impozit pe profit;
- .X. lei TVA;
- .X. lei accesorii aferente TVA.

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatarul sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative prezentate în motivarea prezentei decizii.

2. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015* emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, în ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând impozit pe profit și accesorii aferente.

3. Respingerea ca fiind fără obiect a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecție fiscală nr.F-MC .X./27.03.2015* emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, pentru suma de X lei reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL